

adoptivfamiljer

MEDLEMSTIDNING FÖR FAMILJFÖRENINGEN FÖR INTERNATIONELL ADOPTION NR 2 2010

30 års-fest

Vi ser fram emot nästa 30 år

Föräldrautbildning om adoption, medgivandeutredning, beslut om familjens lämplighet, utlandsansökan, väntan ... barnbesked, adoption, uppföljningsrapporter, listan är lång.

Och äntligen en ny familj, men resan dit kan tyckas oändlig. Vi på FFIA förstår detta och gör vad vi kan för att det barn som finns därute ska få ett hem att växa upp i.

Men vad händer sedan? Är vårt uppdrag som organisation utfört, slutfört?

Vi vill ogärna se det så. En adoption är ett livslångt åtagande och genom att bli kvar som medlem i föreningen stärker man föreningens möjligheter att på ett aktivt sätt arbeta för alla barns rätt till goda levnadsvillkor på hemmaplan, likväl som tillsammans med våra samarbetspartners.

Vi som adoptionsorganisation vill också gärna bidra till att de barn som finns på institutioner, och som har små möjligheter till ett gott liv, också kan ges en möjlighet att få den medicinska och sociala omvårdnad som de så innerligt behöver. Därför bedriver vi också bistånd.

I Kina som i övriga världen föds barn med ortopediska problem, därför har vårt biståndsprojekt "Healthy Feet" haft inriktningen att förmedla kunskap om hur man med Ponseti-metoden kan behandla barn med klumpfot på ett effektivt sätt. Nyligen genomförde FFIA ett utbildningsseminarium kring detta i Kina. Där deltog personal från många av Kinas barnhem i många provinser. För fler av deltagarna var det första gången de hörde talas om metoden, som kan förändra livet för ett barn. Den svenska expertmedverkan kunde undervisa, förevisa och besvara frågor. Det var ett lyckat seminarium och för ett barn som behandlas kan skillnaden vara ett liv utan handikapp. Vi hoppas att seminariet ska sprida ringar på vattnet. För att genomföra dessa projekt krävs pengar och ideellt engagemang.

FFIA:s förhoppning är också att de grupper som träffas med sina barn håller kontakten med föreningen och stannar som medlemmar, vi behöver varandra. Nyligen hörde jag en historia om en mamma som under barnledigheten tröttnat på sin öppna förskola och allt prat om graviditet och förlösning, som är naturligt där. Hon hade funnit en ny gemenskap i en öppen förskola för adopterade. Tyvärr finns inte den möjligheten annat än möjligtvis i våra större städer. Men att som adoptivförälder söka gemenskap med andra adoptivföräldrar gör oss starkare och säkrare i kampen mot rasism och fördomar som florerar i samhället. Kanske kan FFIA:s sida på Facebook bidra till att vi når varandra. Ni kan väl göra ett försök.

Jag vill också passa på att tacka alla inblandade för en trevlig 30-årsfest. Att höra Dipika från vår kontakt i Pune prata om vuxna adopterades frågor och sökande kring sina rötter var väldigt intressant och tankeväckande. Och att få inblick i hur myndigheterna tänker och arbetar i Columbia från vår kontaktperson Marta var också spännande.

Nu ser vi fram emot de nästkommande 30 åren!

Carin Fremling

Ordförande FFIA

VI ADOPTIVFAMILJER

Medlemstidning för

**FAMILJFÖRENINGEN FÖR
INTERNATIONELL ADOPTION**

ANSVARIG UTGIVARE

Carin Fremling

REDAKTION

Ing-Marie Söderberg

Råby 35

755 94 Uppsala

018-31 74 04

tillraby@telia.com

Kerstin Krebs

Svarvargatan 1:3

111 49 Stockholm

08-653 21 33

kerstin.krebs@telia.com

MATERIAL TILL TIDNINGEN

SKICKAS TILL

Ing-Marie Söderberg,

adress se ovan

OMSLAGSBILD

FFIA 30 år. Dipika Singh får en puss av ett av "sina" barn.

Vi Adoptivfamiljer nr 2/2010

Ledare - SID 2
... och nästa 30 år

FFIA 30 - SID 3
Statistik

Rapport från kontoret - SID 4
Aktuellt just nu

Utlandsbesök - SID 6
Adoptionsmyndigheten i Kina hälsar på

Styrelse 2010-2011 - SID 7
Presentation

Födelsedagsfesten - SID 8
Rapport och bilder

Vad rotsökning innebär - SID 10
Inte helt enkelt finna sitt ursprung

Konsekvenser av rotsökning - SID 13
Vad händer på plats?

Tillbaka till Bombay - SID 14
Maria på mammas gata

Glad påsk i Peking - SID 16
Rapport från FFIA:s återresa

Ny förening för adopterade - SID 18
Gå med i VIA!

Träffar med kontakter - SID 20
Glada återseenden

Adoptionsseminarium i Skåne - SID 21
FAMILJESIDAN - SID 23

Åter i Kina. Läs om Hanna från Uppsala som spelar fotboll i ett internationellt lag i Bangkok -- här på fotbollscup i Beijing. Sid 24

FFIA 30 år

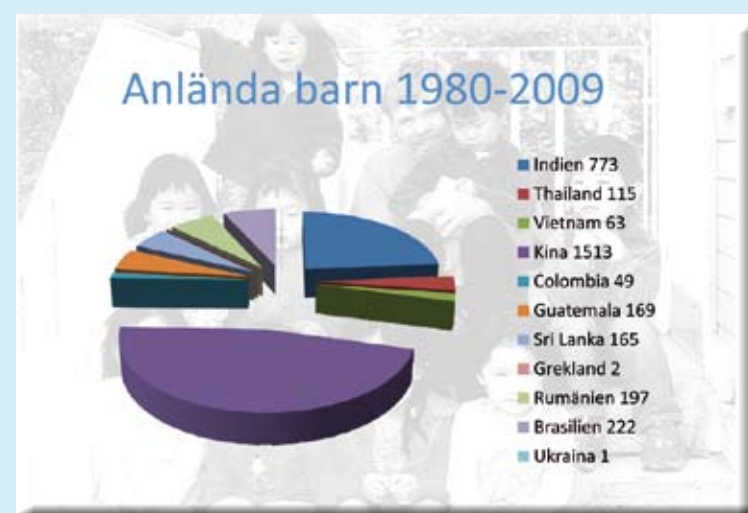
Anlända barn

År 1993	1000
År 2000	2000
År 2008	3000

När och var....

- 1980 Indien
- 1982 Sri Lanka
- 1983 Guatemala
- 1984 Grekland
- 1987 Brasilien
- 1990 Thailand
- 1991 Rumänien
- 1992 Kina
- 1993 Ukraina
- 2000 Colombia
- 2004 Bolivia *
- 2005 Vietnam
- 2009 Kenya

*Auktorisation, inga barnbesked eller barn anlänt.

Adoptioner från Sri Lanka kan bli aktuella igen, och FFIA söker intresserade familjer. FFIA välkomnar också fler familjer att ansöka om adoption i Kenya.

Aktuellt om våra adoptionssländer

De senaste åren har vi bara förmedlat ett fåtal adoptioner från Sri Lanka. Det har dels rört sig om släktingbarn och dels om barn med särskilda behov. Det politiska läget i landet är nu mer stabilt än tidigare och i mars i år gjorde vi en resa till landet för att undersöka adoptionsmöjligheterna.

Antalet internationella adoptioner har minskat under senare år och som på så många andra håll är det främst barn med särskilda behov som behöver familj genom internationell adoption. Därför söker vi nu några pilotfamiljer som vill ansöka om ett barn med särskilda behov från Sri Lanka.

Som sökande välkomnar vi gifta par under 45 år med dokumenterade svårigheter att få biologiska barn och god hälsa.

Ansökan bör omfatta ett barn från tre års ålder och uppåt.

Att vara pilotfamilj innebär att sända sin ansökan till ett land där verksamheten inte är upparbetad, vilket innebär en större osäkerhet och mindre information vad gäller tidsperspektiv och processen i allmänhet än när ansökan skickas till etablerade kontakter.

En adoption från Sri Lanka beräknas kosta cirka 86 000 kronor. Vistelsetiden beräknas till cirka fem veckor och resan sker kort efter barnbesked.

Sri Lanka är anslutet till Haagkonventionen och adoption träder därmed omedelbart i kraft när beslut är fattat på Sri Lanka. Vi har mycket svårt att beräkna

handläggningstiden men bedömningen är att den kan komma att ligga någonstans runt två-tre år.

FÖR KENYA ÄR DET ingen väntetid i Sverige, ni kan sända er ansökan omgående. Vi söker pilotfamiljer även hit. Väntetid på barnbesked är tre månader. Därefter blir det resa till Kenya och vistelsetiden i landet är åtta-nio månader. Våra första familjer är hemkomna nu. Vistelsetiderna blev nio respektive drygt sju månader. Vi välkomnar fler familjer att ansöka i Kenya.

KINA HAR ingen väntetid i Sverige. Ni kan sända er ansökan omgående. Handläggningstiden för senast hemkomna familjer är fyra år men förväntas stiga.

För familjer som ansöker om barn med särskilda behov är handläggningstiden cirka tre till sex månader. Nya familjers ansökningar om barn med speciella behov välkomnas. Handläggningen löper på smidigt och vi har utrymme för fler familjer att ansöka.

COLOMBIAFAMILJER HAR ingen väntetid i Sverige. Ni kan sända er ansökan omgående. Handläggningstiden är tre-fyra år. Den varierar kraftigt beroende på ålder på barnet. Vid adoption av äldre barn blir det kortare handläggningstid.

INDIEN: FÖR KOLKATA ÄR det två och ett halvt till tre års väntetid i Sverige, innan ansökan kan påbörjas. Handläggningstiden varierar kraftigt men kan bli omkring två år.

För Pune är väntetiden sex månader i Sverige innan ansökan kan påbörjas. Barnhemmet kräver någon form av anknytning till Indien, (till exempel adopterad från Indien) eller barn från barnhemmet sedan tidigare, för adoption från dem. Handläggningstiden varierar kraftigt men kan bli omkring två år.

THAILAND: DSDW, under 2009 fick vi möjlighet att sända ansökningar men under 2010 tar inte adoptionsmyndigheten emot fler ansökningar. Väntetiden är under dessa omständigheter svår att förutsäga.

De som i dagsläget köar för adoption från DSDW har anmälningsdatum från 2007 och framåt. Vi kan skicka ansökningar utanför kvoten om familjen är öppen för särskilda behov och har medgivande för barn över fyra år. Hör av er till oss för mer information kring detta.

Handläggningstiden förväntas stiga till tre år för vanliga ansökningar, medan ansökningar för särskilda behov alltid är svårare att förutsäga men brukar generellt sett vara kortare.

Röda korset har två-tre års väntetid i Sverige innan ansökan kan påbörjas. Handläggningstiden är cirka två år.

VIETNAM: Den vietnamesiska lagstiftande församlingen National Assembly diskuterar ett nytt lagförslag nu i maj/juni. Skulle förslaget antas kan den nya lagen eventuellt komma att träda i kraft i januari 2011. När verksamheten kan återupptas går inte att bedöma än, då det kommer att krävas mycket arbete i landet innan den nya lagen kan börja tillämpas.

ÖPPET I SOMMAR: Under sommaren (vecka 27-31) är vi färre personer på

*...Nu söker vi pilotfamiljer
till Sri Lanka ...*

Information om Colombiaadoptioner

Efter årsmötet och familjeträffen lördagen den 8 maj i Göteborg genomfördes under söndagen en informations-träff om Colombia.

Informationsträffen var välbesökt av intresserade Colombia-familjer. Alla besökare var alldeles i början av sin adoptionsprocess och funderade över vilka länder de passade in på. Med sig hem fick de FFIA:s kontaktperson Marthas berättelse om Colombias och ICBF:s arbete. Det allra värdefullaste för oss alla var nog Andreas Jonssons berättelse om deras resa – de hämtade sina två barn för drygt ett år sedan. Treåriga Sebastian underhöll oss genom att berätta vad bilderna som visades föreställde. Vilken härlig kille! Det blev också ett kärt återseende för Martha och familjen.

Och till sist hade vi en informell eftermiddag på familjerätten den 10 maj där man möttes kring hur man arbetar i Indien och i Colombia med såväl nationella som internationella adoptionsfrågor. Utvecklingen går framåt hela tiden och med fokus på vad som är barnets bästa i processen. Givande!

Besök från Kenya

En delegation från Kenya, från Children´s Department och adoptionskommittén, besökte Stockholm 10-11 juni. Det var ett samarrangemang mellan alla fyra svenska organisationer som arbetar i Kenya. På programmet stod bland annat besök på MIA, studiebesök på Öppen förskola och BVC samt en familjeträff.

Här nedan syns gruppen med representanter från de svenska adoptionsorganisationerna utanför AC:s kontor.

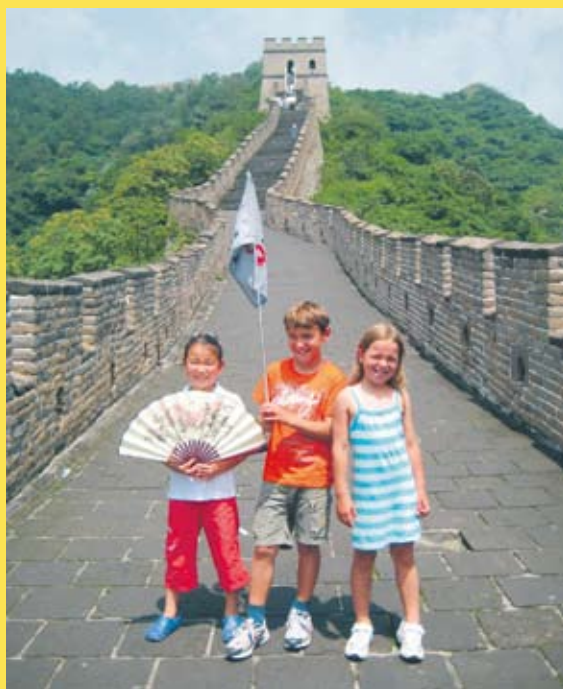

plats, men har öppet som vanligt med undantag för måndag eftermiddag. Ni når oss måndag-torsdag 9-12. Handläggarna nås på sina direktlinjer tisdag och torsdag 9-12. Det kan också bli viss fördröjning av uppdatering på hemsidan.

Varmt välkomna att höra av er till oss med frågor. Vi vill också passa på att önska er en riktig trevlig fortsättning på sommaren!

Heléne Mohlin
informationsansvarig

Adoptions- och återbesöksresor - kontakta oss på KinareSOR!

Vi har mycket lång erfarenhet av adoptions- och återbesöksresor till provinser runt om i Kina. Såväl gruppresor som resor för bara en eller några familjer.

Välkommen att kontakta oss för ett reseförslag!

**KINA
RESOR**

Ring oss på 08-545 95 200
adoption@kinareSOR.se
www.kinareSOR.se

Tillsammans med Adoptionscentrum och Barnens Vänner tog FFIA nyligen emot en delegation från CCAA, adoptionsmyndigheten i Kina.

Besök från Kina

Delegation från CCAA bestod av Mrs Chu, Vice General Director, Mr Ji Gang, chef för Domestic Department och Mrs Huang Yue, från ekonomiavdelningen samt Mr Zhang, vice barnhemsföreståndare på Beijing CWI och Mrs Zhang chef för Yunnan Adoption Service Center.

Besöket genomfördes till största delen i Stockholm, med bland annat ett besök på MIA där även personer från Socialstyrelsen var närvarande.

CCAA beskrev läget med internationella adoptioner från Kina. Antalet friska barn som är tillgängliga för internationell adoption fortsätter minska, och detta beror till stor del på att de nationella adoptionerna ökar.

Även om väntan för nationell adoption också är lång, så är det många kinesiska familjer som vill ha fler barn än ett. De familjer som endast får lov att ha ett biologiskt barn kan adoptera fler barn som är placerade på barnhem.

Levnadsstandarden har ökat för många kineser, vilket också gör att färre barn måste överges och att föräldrarna i större utsträckning kan ha råd med till exempel sjukhusvård och behandling.

DE NATIONELLA ADOPTIONERNA genomförs på provinsnivå. CCAA arbetar dock mycket med att bland annat utfärda gemensamma riktlinjer kring nationell adoption, och att ge utbildning och stöd till barnhemspersonal i hela landet. Man ordnar också träningskurser i hur "on-line systemet" fungerar.

En stor del av barnen som är kvar på barnhemmen är barn med särskilda behov. På Beijing CWI har till exempel 97 procent av barnen någon form av särskilda behov, och så ser det ut på de flesta stora barnhemmen i Kina. CCAA:s "on-line system" har hjälpt många barn med särskilda behov att få familj; sedan det sjösattes har cirka 4 400 barns handlingar lagts ut på systemet och av dessa har cirka 3 000 barn hittills fått en familj.

CCAA informerade också om två projekt man arbetar med. Tomorrow Plan Project har varit igång i cirka fem år, och syftet är att ge barn med särskilda behov behandling för att de sedan ska kunna få en familj. 45 000 barn har hittills fått behandling och 8000 av dessa barn har fått en familj. Journey of Hope Project är ett relativt nystartat projekt vars syfte är att ge de äldre barnen en större chans att få familj.

CCAA VAR INTRESSERADE AV hur de svenska blivande adoptivföräldrarna förbereds inför adoptionen och vilken form av stöd de och barnet får efter hemkomsten. MIA och Socialstyrelsen redogjorde kring detta.

Delegationen besökte också AC:s kontor, där vi tre svenska adoptionsorganisationer bland annat hade ordnat med en mindre familjesammankomst. Det var mycket uppskattat av våra besökare från Kina att få möjligheten att träffa och prata med barnen, som var i olika åldrar och som varit i Sverige olika länge. Innan delegationen begav sig vidare till Oslo för att besöka de norska adoptionsorganisationerna hann de med ett stopp i Göteborg där de besökte FFIA:s kontor.

Loredana Colque berättade för delegationen om hur vi började arbeta i Kina. Då började gästerna fråga om våra första barn därifrån. Familjerna kontaktades och bilder på de numera vuxna flickorna kom med e-post. Flickorna – Linn Didoff och MaiLi Schönning – är tvillingar och deras adoption genomfördes våren 1992.

Kineser på besök på FFIA:s kontor

Sevärdhet. Under åren som förflutit har vi från FFIA:s sida tagit med kinesiska delegationer till Ostindiefararen Göteborg. Första gångerna vi besökte det var i början av 2000. Då var båten enbart ett skrov som sakta växte fram med hjälp av ideella krafter och sponsring. 2003 sjösattes skeppet med Kung Carl Gustaf på plats. och 2004 döptes det av Drottning Silvia.

Heléne Mohlin

Nygammal styrelse

Större delen av styrelsen omvaldes på årsmötet den 8 maj, men ett par nytillskott har den fått. Även personalrepresentanten i styrelsen är ny.

CARIN FREMLING är ordförande i FFIA. Hon är lågstadielärare och bor på Vinön i Hjälmaran och i Örebro. Karin har varit med i FFIA sedan 1986, och har två barn från Sri Lanka och ett från Indien. Handikappfrågor har med nödvändighet blivit ett intresseområde då äldsta barnet, nu 29 år, har en funktionsnedsättning med utvecklingstörning. Inom FFIA har hon tidigare varit kontaktperson för adoptivfamiljer (Indien). Carin är också aktiv inom biståndet, främst i Indien, och har även varit engagerad i Kinabiståndet.
carin.fremling@nuinternet.com

EVA-LENA BERGQUIST är vice ordförande. Hon arbetar som forskningsingenjör och bor i Nödinge utanför Göteborg. Eva-Lena har varit medlem i FFIA sedan 2000 och har ett barn från Kina. Hon är aktiv i den lokala medlemsverksamheten i Göteborg och har sedan 2005 bland annat lett FFIA:s ”Att möta sitt barn”-kurser i Göteborg.
evalena.bergquist@esab.se

ANNA-MALIN JOSEFSSON bor i Jönköping, arbetar som städare på länsjukhuset och har två barn från Guatemala. Ända sedan början av 90-talet har hon varit aktiv lokalt för FFIA som programansvarig i samarbete med AC Jönköping. Anna-Malin har även varit kontaktperson för adoptivfamiljer som adopterat från Guatemala och har arbetat med utbildning för FFIA. Nu fungerar hon som resurs på familjecentralen i Jönköping, där man har utbildning för familjer som just kommit hem med sina adoptivbarn.
annamalin.josefsson@telia.com

EVA MINTON bor utanför Malmö och är till yrket jurist på skatteverket. Hon har två barn, varav

ett adopterat från Indien, och flera barnbarn. Eva började arbeta med FFIA 1988 som kontakt/handläggare för Sofosh/Shreevatsa i Pune, Indien. Hon har varit med i styrelsen i många år, och arbetar också med handikappbiståndet i Pune.
eva.minton@tele2.se

MAGNUS JOHANSSON är IT-konsult och bor i Sävedalen utanför Göteborg. Magnus har varit medlem sedan 2006, och har varit med i styrelsen ett år. Familjen adopterade en son från Kina i december 2008.
mjohanss@me.com

CARIN BORGLUND är ny i styrelsen. Hon bor med sin familj i Torpsbruk, Alvesta kommun. Där arbetar hon som massageterapeut med eget företag. Carin har varit medlem i FFIA sedan 2006 och familjen adopterade 2008 en dotter från Pune, Indien.
carin.borglund@telia.com

KATRINE FUNDIN är också ny i styrelsen. Hon bor i Södertälje och har tre barn, två från Kolkata, Indien och ett från Kina. Katrine är aktiv inom biståndet till Kolkata, projektet Madhur Muuska, där FFIA stödjer barn med mentala och fysiska funktionshinder. Katrine har jobbat inom Försäkringskassan i över 30 år.
kakan@tyfon.com

ANNIKKA HEDBERG är verksamhetschef, och har ett helhetsansvar för organisation, personal, utveckling med mera.
annikka.hedberg@ffia.se

LOREDANA COLQUE är personalrepresentant i styrelsen. Hon är handläggare med ansvar för adoptionsverksamheten i Kina samt medansvarig för Colombia.

Loredana är också ansvarig för information om de barn från Kina med särskilda behov som vi kontinuerligt söker föräldrar till.
loredana.colque@ffia.se

Många medlemsfamiljer deltog i FFIA:s årsmöte med födelsdagsfest den 8 maj i Göteborg.

FFIA jubilerade

Lördagen den 8 maj var inte precis någon vacker vårdag. Snarare såg den ut som november i ett regnigt och blåsigt Göteborg. Inne i konferenslokalerna på Nya Varvet var det emellertid en varm och ljus atmosfär. Det var här som FFIA hade sitt årsmöte kombinerat med födelsdagsfest.

Förutom själva årsmötet – som var osedvanligt välbesökt detta jubileumsår – bjöds underhållning och aktiviteter med anknytning till våra barns ursprungsländer, seminarier med utlandsgäster, fika, biståndslotteri med mera.

De speciellt inbjudna utländska gästerna var Mrs Dipika Maharaj Sing, från en av våra äldsta samarbetskontakter i Indien, och Mrs Martha del Castillo, vår kontaktperson i Colombia.

Martha tog oss med till Colombia och lät oss ta del av de övergivna barnens situation och villkor. Hon berättade också om adoptionsverksamheten i landet.

Dipika talade om rötter och hur man

på SOFOSH tar hand om sina ”återvändande” barn

Tre tjejer visade oss hur man dansar i Bollywood, och två aktiva i VIA (Vuxen Internationellt Adopterad) berättade om föreningen.

Alla barn från fyra år fick möjlighet att lära sig måla eller skriva sina namn på kinesiska, måla drakar med mera.

En väggutställning med särtryck ur gamla FFIA-tidningar (som inte alltid har hetat Vi Adoptivfamiljer) gav en ganska god bild av såväl föreningens utveckling som tryckteknikens. En annan väggutställning gav fakta i siffror och årtal om FFIA.

Det blir spännande att se hur FFIA har klarat alla nya utmaningar och förändrade förutsättningar när det är dags för nästa jubileum 2015! Att FFIA finns kvar tar vi för givet ...

Ing-Marie Söderberg

Det första numret.

Vi Adoptivfamiljers första föregångare kom ut i juli 1980, och var av det enkla slaget. Men så hade ju heller inte personatorerna kommit än. Familjesidan visar fyra av FFIA:s första barn; notera att fotona tycks vara de som skickats till familjerna från kontakten i Indien.

En tillbakablick		1980	1989	1994	1999	2004	2009
Anlända barn		30	73	143	117	176	117
Medlemsfamiljer		150	734	939	1094	1623	1360
Anl barn i Sverige		1703*(1024)	883*(701)	959	942	992	750
Totalt FFIA		30	640	1199	1843	2668	3267
Kansli		0,5 anställda	4,8	6,5	4,9	11,4	5,6
Medlemsavgift		75 kr	210 kr	?	300 kr	350 kr	400 kr
Sökandeavgift		200 kr	?	?	1000 kr	1000 kr	1600 kr

* Avser adoptioner privat och via organisationer. Privata adoptioner upphörde i stort sett 1994.

Tre barndomsvänner från Pune

Det stora gänget unga kvinnor från Pune i Indien som besökte FFIA:s årsmöte gjorde det nog inte för att fira FFIA. Om vi ska vara ärliga. De kom för att träffa Dipika Sing som de alla tycks beundra och se upp till.

Tre av tjejerna, Elin Nordahl, 18, Sofia Broman, 20, och Anna Berntsen, 21, berättar att de känt varandra sedan de var ett par år gamla. De deltog i alla Pune-träffar när de var yngre, men numera ses de hellre själva på egen hand med sina jämnåriga. Kontakten håller de via Facebook.

Sofia, Anna och Elin säger att de känner sig helt svenska, och att "Indienkänslan" mest uppstår på träffarna med andra Pune-barn.

Det var så roligt att få träffa Dipika tyckte alla tjejerna, och dagen efter skulle de få träffa henne igen, med sina familjer. (Se längre fram i tidningen.)

Ett av våra första barn

Ett av de barn som adopterades under FFIA:s första verksamhetsår 1980 var med på årsmötet/födelsedagsfesten. Det var Susanne Bergstrand, som kom tillsammans med sin mamma Ing-Britt.

Susanne – eller Ramila som hon hette då - var 2,5 år när hennes familj hämtade henne på Additional Remand Home i Bombay. Just då råkade även Britt-Marie och Elisabeth från FFIA:s kansli vara där. Det var skönt med ett stöd, eftersom barnhemmet var som det var, tyckte Ing-Britt. Men när hon väl fått sin dotter glömde hon allt annat.

– Susanne var en sån glad unge, hon sjöng på indiska, till exempel. Vi kunde inte fatta att hon kunde vara så glad efter att ha bott på det hemska barnhemmet.

Nu är Susanne 32 år, mammaledig med en dotter på ett år. Ett barn till väntas i augusti. När hon inte är barnledig jobbar hon med handikappade barn.

När Susanne var yngre hade hon inget intresse av att åka tillbaka till Bombay. Nu när hon har barn har hon kommit på andra tankar. Så det blir kanske en resa tillbaka så småningom.

Specialinbjuden. Ingemar Karlsson (här med dotter), en av FFIA:s före detta ordföranden, ledde årsmötet.

Svängigt. Zhoren dansade som i Bollywood.

Mingelbilder från årsmötet

Styrelseledamot. Eva-Lena Bergquist med dotter Isa.

Hur kan FFIA hjälpa de adopterade som vill veta mer om sitt ursprung?
Rinki Hult har funderat över vad rotsökning innebär och pratat med
Kaisa Hammar på FFIA.

Söka rötter en process

Flera gånger har jag som adopterad fått frågor om jag inte vill veta mera om mina rötter, mitt ursprung, mina biologiska föräldrar. När jag var mindre svarade jag bara att jag inte visste om jag ville veta. De flesta nickade bara vänligt och sade något i stil med ”det kommer kanske senare”. Jag nickade bara tillbaka, men det fanns inte i mina tankar på det sättet, bara tanken på en återresa kunde få mig att bli rädd.

Jag kommer ihåg att jag, när jag var runt sju år, hade en mardröm om att jag och min familj åkte ned till Indien och att det sedan blev något strul med passen då vi skulle åka hem. Det resulterade i att myndigheterna där nere inte trodde på att jag var mina föräldrars dotter, utan att jag istället tillhörde Indien. Det låter kanske löjligt, men jag blev uppskakad och ville inte ha något alls med Indien att göra.

Men som många i min bekantskapskrets hade sagt till mig när jag var yngre, att det hela var åldersrelaterat, visade sig stämma, i alla fall på mig. Jag är 22 år idag och har flertalet gånger tänkt tankar kring vilka mina biologiska föräldrar är. Det har väl varit de ”klassiska” tankarna, från att jag undrar ifall jag är lik någon av dem till lite mer seriösa aspekter, såsom medicinsk historia. Och nu har jag gjort återresan till Calcutta, den som jag var så rädd för.

Innan jag åkte visste jag inte vad jag skulle få ut av resan, skulle den öppna mina ögon för min bakgrund? Skulle jag vilja veta mera? Det jag kan säga är i alla fall, att när jag kom tillbaka till Sverige så kände jag väldigt starkt – om än starkare – att mina adoptivföräldrar verkligen är mina riktiga föräldrar: Jag känner att föräldrar inte bara är något man blir för att man har fått barn, utan det handlar även om allt det som kommer efter, det är en roll. En roll som min biologiska mamma aldrig tog, av någon anledning.

Det är med försiktighet och ibland lite ilska som jag ser på min bakgrund, det finns en otrolig respekt för min biologiska mamma. Ja, det är mest henne jag tänker på, då det känns som att kvinnorättigheterna 1988 då jag föddes såg så annorlunda ut. Så som jag har förstått det är det mest kvinnan som går igenom allt detta med att adoptera bort sitt barn, kanske för att hon måste?

Samtidigt som jag känner den där respekten, så känner jag även ilska eller irritation. ”Varför lämnade hon mig, fanns det en skäl原因?”, ”Blev hon tvingad att lämna mig, kunde hon

Efter adoptionen. Kaisa Hammar på FFIA kan svara på frågor om bland annat rotsökning.

inte ha kämpat?” Jag är fullt medveten om att detta må låta otroligt egoistiskt, vem tänker på mamman i allt detta, eller föräldrarna i allmänhet. Men ibland är det sådana tankar som kommer över mig. Jag vet inte om jag skulle våga träffa min biologiska mamma, det finns så mycket känslor kring det och antagligen skulle förhoppningar väckas i den processen, förhoppningar eller förväntningar som jag själv inte vet om jag skulle kunna hantera just nu.

MEN, HUR SKA MAN GÖRA DÅ, ifall man som adopterad vill söka upp sina rötter? Jag hade ingen större aning, så jag pratade med Kaisa Hammar som jobbar för FFIA som samordnare av aktiviteter före och efter adoptionen (P.A.S). Med henne kan man prata om medlemsaktiviteter, ursprung och återresor.

– Först och främst är det hela en process, det är viktigt att man låter det ta den tid det tar och att man tar ett steg i taget, säger Kaisa Hammar.

– Sedan bör tänka över vad man har för förväntningar och önsknings med sitt sökande efter sina rötter. Något annat som är väldigt viktigt är att prata med någon, en vän, en familjemedlem, en partner eller någon annan adopterad. Men bäst av allt är att försöka prata med sina föräldrar. Som adopterad tror man kanske att frågor som rör adoptionen – och då speciellt de biologiska föräldrarna – kan vara svåra och laddade för adoptivföräldrarna att prata om, så att man som adopterad inte vill ta upp det med dem.

Kaisa menar att bara för att adoptivföräldrarna kanske inte har pratat mycket kring rötter och ursprung betyder detta nödvändigtvis inte att de inte vill prata om det.

– Vissa föräldrar har kanske pratat

väldigt mycket om ursprung och andra kan ha varit mer försiktiga, för att de vill vänta in, inte pressa, utan vara lyhörda. Oavsett vem det är man pratar med, så är stödet en viktig del av processen, man kan behöva någon att dela sina tankar med.

Innan man ringer till Kaisa, eller någon annan kontaktperson, kan adoptivföräldrarna ändå vara en bra utgångspunkt.

– Att forska vidare tillsammans kan bli till en värdefull gemensam upplevelse. Det är adoptivföräldrarna som har informationen om hur adoptionen gick till och tillgång till alla adoptionsdokument som kan vara viktiga i sammanhanget. De kan även ha muntlig information som de fick i samband med att de hämtade sitt barn. Förr kom många barn med eskort och i vissa fall kunde eskorten överlämna information från utlandet till adoptivföräldrarna. Den informationen nådde inte alltid adoptionsorganisationerna och finns därmed inte antecknad hos dem.

ENLIGT KAISA LÄMNAS ALL den information som organisationerna fått om barnets ursprung ut till föräldrarna. Däremot kan till exempel en flygbiljett som är sparad av en eskort finnas hos FFIA, och när man inte vet något om sitt ursprung, så kan de minsta detaljerna betyda mycket.

Hon lägger till att tillgången till datorer har gjort det enklare att skriva ned och spara saker och ting.

– Hos oss på FFIA finns alla barns adoptionsakter arkiverade i speciella skåp. I utlandet sparas också dokument, det kan vara hos myndigheter, domstolar och barnhem. Det händer dock att dokument försvinner eller förstörs av fukt, skadedjur, översvämningar eller annat.

Har man ingen annan att prata med så finns Kaisa tillgänglig, ifall man skulle vilja bolla tankar och funderingar kring rötter och återresor. Att vända sig till någon av de adopterades organisationer kan också vara en bra idé, till exempel VIA, som du kan läsa om på annan plats i tidningen.

– Det kan ju vara skönt att prata med någon som har gjort samma resa, som har varit med om det tidigare. Även om det kanske inte handlar om samma land, så kan den inre resan ändå vara densamma.

Men det finns mer som är viktigt att tänka på under denna process.

– Man vill gärna se det hela positivt, man tänker ofta tankar om den biologiska mamman och biologiska syskon. Men det är också viktigt att förbereda sig på att det kanske inte alltid går som man har tänkt sig. Hur hanterar

Återseende. Rinki på besök på barnhemmet Matri Sneha i Calcutta 2005. Den äldre kvinnan på bilden hade haft hand om henne och kom ihåg henne.

man det faktum att man inte hittar någon biologiskt anhörig eller om till exempel den biologiska mamman inte vill träffa mig?

KAISA MENAR ATT MAN IBLAND GLÖMMER att tänka på den psykologiska aspekten hos de biologiska mammorna när de får höra något så otroligt som att deras barn, som de skilts från för flera år sedan, vill återknyta en kontakt som de trodde var bruten för alltid.

– Hur känns det för den biologiska mamman att återse sitt barn igen efter många år? Hur tar hon det? Det kan ju också vara så att det är en väl bevarad hemlighet att hon adopterat bort sitt barn, och att hon i dagsläget har en ny familj och därför har svårt att träffa sitt bortadopterade barn.

Det finns ytterligare en aspekt att tänka över, nämligen: Vad händer sedan? Något jag själv inte tänkt så mycket på. Jag har mer tänkt i banorna, att om jag hittar någon biologisk släkting till mig, så kanske det kunde vara spännande, ett minne för livet.

– Orkar man som adoptivbarn hålla kontakten efter det att man kommit hem, har man planerat det? Man har kanske, vid återträffen tänt ett hopp hos sin biologiska familj att man ska göra det. Familjen kanske också förväntar sig någon form av hjälp och stöd. Hur hanterar man det? Man ska tänka igenom innan man tar kontakt om man vill och orkar med en helt ny familj.

Får du många frågor, mejl och samtal kring detta om rötter?

– Just nu (10:e juni) är det ganska lugnt med sådana frågor. På sommaren är det ljusst och man tänker inte så mycket på sådant, det är snarare framåt hösten och vintern som detta kan komma fram. Det kommer också upp lite extra då program på TV tar upp det här med att hitta sina rötter.

– Sedan är det vanligt att funderingar kring ursprunget kommer upp till ytan vid förändringar i livet, som när man går ut gymnasiet, flyttar hemifrån, separationer, dödsfall eller när man som adopterad får egna barn.

Men det är klart att hela sökandet, processen och valet att börja den inte är något negativt. Det Kaisa vill belysa är bara att det just kan vara en process och det är viktigt att vara förberedd och låta det ta sin tid. Om man hittar sina biologiska föräldrar måste man ta hänsyn till många olika aspekter, inte bara ens egna.

KAISA POÄNGTERAR ÄVEN att rötter inte alltid handlar om att träffa den biologiska släkten. Att få se och bekanta sig med sitt hemland och dess kultur, göra en återresa helt enkelt, kan ibland vara tillräckligt.

Att söka sina rötter är inte något som alltid har varit självklart heller.

– När de internationella adoptionerna började så visste man inte att det skulle bli så viktigt att söka sina rötter. Man menade att barnens bakgrund inte var någonting att dokumentera, det tillhörde istället det förflutna och barnen borde istället fokusera på nuet och framtiden, vara glada för det de fick istället.

– Men med tiden har både vi i Sverige och de i utlandet insett att det betyder mycket för adopterade att få en chans att veta så mycket som möjligt om sin bakgrund. Vi poängterar alltid vikten av det i möten med våra givarländer och uppmannar alltid adoptivföräldrarna att spara all dokumentation kring adoptionen.

Kaisa avslutar med att säga att man även måste tänka på att intresset för ursprunget är något mycket individuellt. För vissa är det viktigt, medan andra tänker på det väldigt lite eller inte alls. Vad man än gör, så är det rätt, det är upp till var och en.

SOM ADOPTERAD SJÄLV kan jag känna igen mig i den lilla irritationen, som kan uppstå när någon precis fått barn och man hör många frågor kring ”vem är hon/han mest lik?”, samtidigt som jag ändå känner en önskan att själv vilja vet vem av mina biologiska föräldrar som jag är mest lik. Dessutom måste jag erkänna att jag kommit på mig själv med att fråga föräldrar, eller komma med kommentarer om vem av föräldrarna barnet är likt.

På ett sätt kan jag även känna att jag blir irriterad på adoptivföräldrar som säger ”äsch, sådant där spelar ju ingen roll, du är ju vårt barn ändå.” För det handlar om mer än det, något de kanske inte kan förstå, eftersom de aldrig själva har behövt tänka över vilket land de tillhör och vad för familj de tillhör.

Visst kan det vara så att vissa personer inte känner något starkt band till sin biologiska familj, eller något alls, att de inte vill ha något att göra med landet. Men de vet i alla fall, de har ett val, att kunna ignorera ett ursprung. Men vi som kanske känner att vi inte riktigt har ett ursprung?

På ett annat sätt, så håller jag med, vad spelar det för roll om jag inte vet vem jag är mest lik? Barn är unika individer, de är sig själva helt enkelt, även om de må vara lika någon annan.

Rinki Hulth

Trångt i korridoren. Rinki på besök på Matri Sneha 2005.

Forskning om rotsökning

Vilka söker och varför? I samband med en offentlig utredning om adoption (SOU 2003:49) gjorde *Marianne Cederblad* en sammanställning av forskning avseende adoptivbarn och deras liv efter adoptionen. Hennes genomgång visade att de flesta adopterade tänker på sina biologiska föräldrar och ungefär hälften söker aktivt mer information. De internationellt adopterade har också ett annat etniskt ursprung att förhålla sig till. Föräldrarnas öppenhet och stöd att söka kunskap om den biologiska och etniska bakgrunden är viktig för att den adopterade ska känna sig fri i sitt identitetssökande.

Malin Irhammar presenterade i *Att utforska sitt ursprung* (1997) intervjuer med 181 adopterade och deras adoptivföräldrar. De adopterade kom från Asien och Latinamerika och var mellan 13 och 27 år vid intervjutillfället.

Malin Irhammars studie visar att innebörden av att vara adopterad och ha ett annat etniskt ursprung är högst individuell. Hur de adopterade förhöll sig till sitt ursprung påverkades av adoptivföräldrarnas förhållningssätt, förhållanden i adoptivfamiljen och den psykiska hälsan och självkänslan hos de adopterade. Hos majoriteten av de adopterade fanns det biologiska ursprunget med som en del av deras självbild men det hade olika stort utrymme för olika individer och under olika perioder i livet.

Det verkade finnas ett samband mellan att vilja söka sin biologiska familj och psykiskt välbefinnande samt att vara uppvuxen i en familj med ett öppet förhållningssätt till adoptionen. Mindre öppenhet hos adoptivföräldrarna, lägre självkänsla avseende utseende och psykiskt välbefinnande verkade ha ett samband med högre grad av intresse för det etniska ursprunget.

Ur MIA informerar nr 1 2010

Hur är det för en adoptionskontakt att ständigt få besök av adopterade som vill ta reda på sin biologiska familj? Och vad blir konsekvenserna om mamman hittas? Det kunde Dipika Sing från Pune i Indien berätta en hel del om på årsmötet.

Rotsökningens konsekvenser

Vi skriver mycket om att söka rötter i Vi Adoptivfamiljer, men nästan bara ur den adopterades synvinkel. Mer sällan pratar vi om hur det kan kännas för en biologisk mamma att plötsligt ställas inför det barn hon lämnade bort för många år sedan, och som hon förmodligen aldrig trodde hon skulle återse.

Och inte heller har vi belyst hur det kan vara för en adoptionskontakt eller ett barnhem att ständigt möta kraven från återvändande adoptivbarn att få veta allt om sitt ursprung.

På årsmötet den 8 maj fick vi chansen att få veta mer om framförallt det senare. Dipika Maharaj Sing, från en av våra äldsta samarbetskontakter, SOFOSH i Pune Indien, berättade om hur man där tar emot alla dessa "hemvändare".

För de är många, enligt Dipika flera förfrågningar i månaden. Ibland kommer de med brev, ibland kommer de adopterade på besök och vill veta så smycket som möjligt.

DIPIKA SA ATT HON FÖRSTÅR det här behovet, och hon tycker också att det är varje adopterads rättighet att få veta allt som går att ta reda på. Men det har sina konsekvenser, som kanske inte den adopterade eller dennes familj tänker på.

- Tänk er, sa Dipika, vi ska leta rätt på 20-30 år gamla handlingar!

Handlingarna kan vara hårt angräpnade av monsunregn, insekter, brand, råttor ...

En adress som fanns då kanske inte finns längre, ingen minns, det synas inga spår av familjen

- It's not at all simple.

Om man lyckas spåra mamman och får till ett möte kan det bli en chock både för den adopterade och för mamman. Den adopterade kan ha haft sina förväntningar och fantasier och så motsvarar de inte alls verkligheten.

Alla måste vara väl förberedda. Sofosh måste vara med och ge stöd i processen och i mötet, ta hänsyn till både den biologiska mamman och till den adopterade

- Vår roll är att hela tiden hålla koll så det inte går över styr. It's a complex journey, sa Dipika.

Ibland blir det kulturrockar. Efter ett känslösamt möte med den biologiska mamman försökte en svensk pappa ge henne

en kram innan de skiljdes. Mamman blev dödsförskräckt, ryggade tillbaka och trodde att han skulle våldta henne. Då fick Dipika rycka in och förklara att det är så svenskar gör ...

Problemet för Sofosh är ofta att historien inte är slut när familjen åkt hem. Det blir Sofosh som får ta konsekvenserna, de har plötsligt fått ett nytt ansvar och måste fortsätta att stödja mamman.

En adopterad som hittat sin biologiska familj måste också vara beredd på förväntningar om ekonomisk hjälp. Det händer att sådana förväntningar växer och blir till mer och mer krav på bidrag till exempelvis studier eller hemgift.

Dipika delgav oss många exempel på hur de hjälpt adopterade att söka upp familjen. Vissa historier hade lyckliga slut, andra inte.

En "horrifying story" var den när Sofosh skrev ett mycket vänligt brev till den biologiska mamman, som ändå blev livrädd och tänkte ta livet av sig. Nu kom de från Sofosh dit i tid och lyckades förklara allting. Men det är inte lätt när det kommer ett brev som drar upp det förflutna, något som den här kvinnan kanske begravt långt ned i sitt minne.

EN ANNAN HISTORIA VAR OM en ung man som inte lyckades hitta sin mamma. Däremot fann han den polisman som hört barnet gråta i en soptunna och tagit hem honom till sig. Det nu vuxna barnet trodde inte att han skulle ha förstått något om händelseförloppet om han bara fått historien berättad för sig, hemma. Men i Indien, i sitt sociala sammanhang, gick det att förstå. Mötet med den inkännande polismannen betydde så mycket för honom att han fick en helt annan syn på livet efteråt.

De som adopteras nu för tiden kommer att få det lättare när de vill söka sina rötter, trodde Dipika. I dag förbereder man mamman på att barnet kan komma att vilja söka upp henne som vuxen, och det gör man redan när hon lämnar sitt barn för adoption.

Ing-Marie Söderberg

... Det är varje adopterads rättighet att få veta allt som går att ta reda på ...

Som ett av FFIA:s första adoptivbarn blev Maria Hederström inbjuden till födelsedagskalaset i maj. Hon kunde inte komma men skrev ett brev där hon tackade för inbjudan och berättade om hur hon sökt sina rötter. Det lät så intressant att redaktionen åkte för att hälsa på henne.

Maria hittade en syster

Det är en solig junidag när jag efter en irrfärd på slingrande grusvägar lyckats leta mig fram till gården ”strax efter en syren- och granhäck” någonstans mellan Sala och Västerås. Här bor Maria med sin lilla familj; sambon Christer och lilla dottern Sofia.

Ett falurött hus, välklippta gräsmattor och prydliga planteringar. En härlig bakdoft från köket..

Maria är ganska kortväxt som många indier är, hon har ett rart leende och krusigt hår. Vi börjar med att försöka arangera en familjebild, vilket Sofia med

en treårings starka vilja inte riktigt vill gå med på. Hon får bestämma själv var vi ska fotografera, så det blir gungan.

Sedan ber jag Maria berätta om sig själv och sitt liv, så långt tillbaka som hon vet.

– Jag kom med eskort från Bombay till Fagersta i Västmanland. Det var 1980 och jag var en fyra-fem år.

Du vet inte när du är född?

– Enligt pappren 14 juli 1976, men jag kan lika väl vara född 1975. Varför jag fick just den födelsedagen vet jag faktiskt inte.

Maria - eller Baby som hon hette i

Indien - kom från Additional Remand Home, som många andra FFIA-barn de åren. Enligt Britt-Marie Nygren på FFIA var det ett ganska förfärligt barnhem, men Maria kommer inte ihåg något alls från den tiden. Hon minns inte heller hur det kändes att komma till Sverige och möta sin familj.

HON VAR NOG I ALLA fall förväntansfull, det kan man se på en bild i förra numret av Vi Adoptivfamiljer. Maria

Shalimar apartments. Här bodde Maria med sin familj innan hon lämnades till barnhemmet.

har fått brev med foton från sin blivande familj och hon står och tittar på dem tillsammans med några andra barn som också ska till Sverige. En underbar bild, titta på den om du inte sett den!

Mamma och pappa hade nog tänkt sig ett mindre barn, tror Maria, men de var ändå glada över att ha fått henne. Hon anser att hon haft en bra och lycklig uppväxt, trots att föräldrarna skildes och hon så småningom förlorade kontakten med sin pappa.

Skoltiden var också bra. Även om hon var den enda med utländsk bakgrund i skolan blev hon inte mobbad.

– Jag hade alltid gott om kompisar. Fast visst kände jag mig lite annorlunda. Ibland blev jag retad för mitt utseende, och det är klart att man tog åt sig då. Men det var egentligen aldrig elakt.

MARIA UTBILDADE SIG TILL sjuksköterska och kom så småningom ut i arbetslivet. Men hon hade en del funderingar om sitt ursprung.

– Vem är jag, var kommer jag ifrån? Det var något som fattades. På TV3 var det flera program om adopterade från Indien som letade och fann sina familjer. Jag ville också göra det, och skrev både till FFIA och till barnhemmet och frågade om de hade några uppgifter om min bakgrund.

Barnhemmet svarade aldrig, men Maria ville ändå se landet hon var född i och reste 2005 till Indien på en turistresa tillsammans med några kompisar.

– Vi var i norra Indien och besökte många intressanta sevärdheter, träffade på mycket folk med annorlunda seder

och traditioner, med förankring i deras religion och kultur. Jag blev oerhörd tagen av landet och vad det hade att erbjuda, ville bara veta mer och resa dit igen.

Med på den här resan fanns en trevlig ung elektriker vid namn Christer, som främst var intresserad av Indiens djur och natur. Och så småningom även av Maria.

Nästa resa till Indien gjorde de tillsammans 2008, till ungefär samma platser som förra resan. Då hade de redan lilla Sofia, men hon fick stanna hemma den gången med far- och morföräldrar.

Researrangören den gången hette Kjell, och han har själv en adopterad dotter från samma barnhem som Maria i Bombay. Han erbjöd sig att tillsammans med sin indiske medarbetare Vishal försöka hjälpa Maria att leta fram uppgifter om hennes bakgrund.

SÅ I VÅRAS FOR HELA FAMILJEN till Indien igen, denna gång med målet att hitta så mycket som möjligt av Marias rötter.

I Bombay kunde de besöka Additional Remand Home, och blev vänligt mottagna. Men det var många restriktioner runt besöket. De fick lov att fotografera, men högtidligt lova att inte publicera några bilder där det var barn eller personal med i närbild.

Pappren som skulle kunna berätta något om hur Baby kommit till barnhemmet och var hon kom ifrån hade inte sparats. Men det spelade ingen roll, hela arkivet hade ändå spolats bort i något monsunregn.

Dock hade Maria en adress i sina egna papper som familjen fått från Indien. Med den som ledning, och med Vishal och en taxichaufför som guider och tolkar, började de letandet genom Bombays muslimska kvarter.

ADRESSEN VAR OFULLSTÄNDIG, men till slut hittade de ett hus som verkade stämma. Och jo, en granne som hade bott där sedan 1974, kom mycket väl ihåg Marias familj. Det bodde en annan familj där nu, så själva lägenheten kunde Maria inte få se, men jämväl grannens lägenhet som såg likadan ut.

Grannen kunde berätta att pappan var död, men om mamman var död eller

Maria hemma i trädgården med treåriga dottern Sofia.

bara försvunnen visste han inte. Tydligt hade pappan svåra psykiska problem och det var förmodligen därför mamman lämnade Baby på barnhemmet.

En mormor hade dött för ett par år sedan och så fanns det en tio år yngre hel- eller halvsysster som nu bodde hos en morbror här i Bombay.

Grannen visste vem systemen var och det visade sig att även chauffören kände igen henne. Hon har någon form av psykiskt funktionshinder och brukar ses gå omkring i stadsdelen hela dagarna.

SÅ ÅTERTOGS LETANDET, nu med den hjälpsamme grannen i bilen, och se – de hittade systemen! Hon heter Rubi och Maria fick prata med henne via tolk och fotografera sig tillsammans med henne. Dock bedömdes det inte som lämpligt att göra Rubi förvirrad med uppgifterna om att detta var hennes syster!

Ett litet tråkigt efterspel fick det här – ur Marias synvinkel lyckade – rotsökandet. Den vänliga grannen fick ovetta av morbrodern, för att han varit behjälplig med att rota i sådant som skulle vara gömt och begravet. Även Vishal fick

▶ **Hittad.** Även om inte Maria kunde prata direkt med sin syster så var det ändå roligt att ha fått se henne.

Additional Remand Home in Bombay

► efterräkningar för att han hjälpt dem, han blev till och med kallad till domstol för att bli förhörd om vad han sysslade med! En kvinnlig politiker som försökt hjälpa Maria har blivit misstänkliggjord.

– Jag tror att det berodde på att det var valtider och då försöker väl motståndarna ta fram allt som kan vara negativt, till exempel flitigt umgänge med utlänningar.

Maria tror att morbroderns negativa inställning beror på att de är muslimer, och dessa brukar ju inte adoptera bort barn. Dessutom fick nog Babys familj anses höra till lägre medelklass, de hade ju en lägenhet att bo i.

En annan underlighet är att Babys födelseår är så osäkert, om det nu var mamman som lämnade henne på barnhemmet ...

TROTS VISSA FRÅGETECKEN och att Maria inte hittade sin mamma är hon nöjd med att ha fått se hur det såg ut där hon levde sina första år. Hon har fått träffa sin biologiska syster.

– Jag är mycket glad och lycklig över att jag gjorde denna resa och fick reda på så mycket som nu var möjligt. Visst kändes det nervöst, spänt och känslösamt. Både lyckliga och olyckliga känslor fanns hos mig. Nu efteråt är jag dock nöjd – och jag känner mig ”hel”.

Ing-Marie Söderberg

En glad påsk måste inte nödvändigtvis innebära påskägg på hemmaplan. Påsklovets är till exempel ett lysande tillfälle att göra en resa, det kunde FFIA:s återresenärer till Jiangxi och Anhu erfar.

Påsk i Peking

För mig kändes det som om den riktiga resan började i Helsingfors, precis när den sjuutton personer starka gruppen skulle sammanstråla från olika håll, och försöka lokalisera varandra. Det visade sig faktiskt inte vara så svårt, och ganska snart var vi i luften med nosen mot Peking.

Efter en mer eller (för många, tyvärr) mindre god natts sömn möttes vi av vår färdledare Gunnar från KinareSOR, och den kinesiska guiden Jenny, på flygplatsen i Peking och startade vistelsen i Kina i myllret på Himmelska fridens torg.

Peking var första stopp på resan, och under dagarna där fick vi se en liten del av vad denna jättestad kan erbjuda. Vi hann besöka både den Förbudna staden och Sommarpalatset och se pandorna på Zoo.

Cykeltaxitur och besök hos en familj i en del av stadens gamla hutongkvarter stod också på programmet, liksom Den stora muren vid Mutianyu nordost om

Beijing. Vi hade tur, och fick se den fantastiska utsikten från muren utan att bli blöta av det envisa regn som följde oss delar av resan.

Även Sidenmarknaden, en av Pekings stora shoppingmarknader, ingick i programmet. Shopping i Peking är ett äventyr som kräver starka ben, och att man inte drar sig för att pruta, men den som har ork och tålamod kan komma hem med väskan full av fynd.

I PEKING FANNS OCKSÅ TILLFÄLLE för både barn och vuxna att bekanta sig med varandra. Adoptionsresor till Kina sker ju för det mesta i grupp, och med åren har det skapats många Kinagrupper som består av familjer som rest tillsammans för att hämta sina barn, och sedan håller ihop, har kontakt och regelbundna återträffar. Många väljer också att resa tillbaka till Kina tillsammans i den ursprungliga resegruppen. Den här gången kände ingen någon annan i förväg. Alla började på ruta ett med nya bekantskaper, men jag tror jag vågar säga att alla fick nya vänner!

Efter dagarna i Peking väntade besök på de olika barnhem där barnen tidigare bott, och för några att få återse sina tidigare fosterföräldrar. Att komma till Kina är en stark och omtumlande upplevelse i sig, och innebär att bli bombarderad med nya intryck av allt man ser, hör och upplever. Är det första gången man kommer tillbaka till sitt födelseland behöver man verkligen några dagar på sig för att landa när allt känns ovanligt.

Dagarna i Peking är mycket värda som ett sätt att komma i fas med Kina. Nu skulle gruppen skingras åt olika håll, för det som var ett av resans viktigaste syften, och kvällen före avresa pratade vi om vad som är viktigt att tänka på

vid besök på barnhem och hos fosterföräldrar. Hela gruppen skulle inte vara återsamlad förrän vid resans sista stopp i Shanghai, och spänningen – och anspänningen – var stor.

FFIA:s återresor till Kina har arrangerats regelbundet sedan 2005, och sker i samarbete med Kinaresor. Med på resan är förutom en svensktalande färdledare också en engelsktalande kinesisk guide och en representant för FFIA. Erfarenheterna av att resa flera familjer i grupp är goda, både barn och vuxna har stöd av varandra.

ÄVEN OM PROGRAMMEN FÖR resorna ser ganska lika ut för olika grupper är det nog så att ingen resa blir den andra lik. Resans upplevelser skapar sig själva på plats utifrån inte minst gruppens sammansättning, vilka förväntningar som finns och hur man förberett sig för resan på hemmaplan.

Resan är en möjlighet att få svar på de funderingar man kan ha kring sitt ur-

sprung och det land man kommer ifrån, och är en möjlighet – kanske den enda man får – att se platser som staden och barnhemmet där man bott innan man kom till Sverige.

Kanske får man träffa personer som kan berätta om den första tiden i livet och sådant man inte minns och adoptivföräldrarna inte vet.

Kina är ett land i förändring, och det rivs och byggs i snabb takt. Den plats där man bott kan se helt annorlunda ut när man kommer tillbaka, och det är inte givet att barnhemmet längre är samma byggnad, eller ens ligger på samma plats. Anställda på barnhemmen, liksom fosterföräldrar, flyttar och är kanske inte möjliga att nå när man kommer tillbaka. Det är svårt att veta i förväg vilka förväntningar som är möjliga att infria.

Därför var det med stor spänning vi återsamlades i Shanghai efter besöken i Jiangxi och Anhui. För mig var det resans absoluta höjdpunkt att höra familjerna berätta om hur väl de blivit mot-

tagna vid besöken på barnhemmen och hos fosterföräldrar. Det varma mottagandet och de förberedelser som gjorts inför besöken, inte minst för att hitta personer som känt och tagit hand om barnen, visar att det finns stor förståelse för hur viktiga återresorna är, och också att barnen och deras familjer vill veta så mycket som möjligt om den första tiden i livet.

Trots att Shanghai är en storstad med hög puls, blev dagarna där en avspänd avslutning, innan det blev dags att byta adresser, tacka varandra för gott sällskap och försöka stänga väskorna om shoppingfynden för att fara hem.

För min egen del vill jag säga ett varmt tack till gruppen för att jag fick vara med och dela era erfarenheter på resan!

Kerstin Krebs
FFIA:s representant på resan

PS. Och jo... vi hann faktiskt flyga hem, bara ett par dagar innan askmolnet över Europa satte stopp för all flygtrafik!

Att förbereda en återresa

Ingen återresa är den andra lik, men min erfarenhet är att de som blir bäst är de som är väl förberedda på hemmaplan.

Information om återresor finns på FFIA:s hemsida, och frågor kan också besvaras av Kaisa Hammar på kontoret. Är man intresserad av att göra en återresa kan det vara värt att fundera över, och diskutera i familjen:

Vad vill vi med resan? Söka information om tiden på barnhemmet, se och lära oss mer om födelselandet, turista som på en vanlig semester eller alltihop på en gång?

När ska vi resa – redan när barnen är ganska små, eller senare?

Ska vi resa ensamma eller i grupp på en organiserad återresa?

På FFIA:s hemsida finns också lästips om återresor. En film som med fördel kan ses av alla som är intresserade av återresor till Kina är ”Kejsarinnorna Zhang” som är en berättelse om fyra flickor och deras gemensamma återresa. Denna fina film kan för övrigt ses av alla som är intresserade av Kina, adoptioner, eller barn!

Filmen kan beställas genom FFIA.

Kerstin Krebs

Ny förening för vuxna adopterade

VIA står för Vuxen Internationellt Adopterad. Föreningen har ambitionen att vara ett forum där man kan mötas för att utbyta erfarenheter och kunskaper kring det speciella med att vara utländskt adopterad. Du kan gå med via Facebook.

De kom och informerade om sin nystartade förening på FFIA:s årsmöte. Carolin Anderson och Simon Nordangård från VIA, båda adopterade från Calcutta, berättade att de först tänkte bilda en förening med bara adopterade från Indien. Men de kände ju många adopterade från andra länder också.

– Det skulle bli enformigt att bara träffa folk av sin egen art, som Simon uttryckte det.

Carolin berättar att hon inte ville prata om adoption eller var hon kommer ifrån när hon var yngre. Sedan reste hon till Lon-

don, där det ju bor många indier och pakistanier. Då insåg hon att hon hade något gemensamt med dem också.

I 20-årsåldern började hon känna behov av att träffa andra adopterade.

– Medlemmarna vi har nu är från många olika länder, de har olika bakgrund, har kommit genom olika adoptionsorganisationer, många har adopterats privat.

Antal medlemmar är nu cirka 180.

– Basen är i Göteborg, men ambitionen är att få medlemmar från hela Sverige, säger Carolin.

VIA har hittills haft fyra träffar, tre i Göteborg, en i Stockholm.

– Vi pratar om att vara adopterad, har diskussioner om det. I Stockholm hade vi till exempel som tema återresor, och möten med biologiska mamman. Men vi pratar om mycket annat också, och har trevligt tillsammans.

Upplever ni att det är många som mår dåligt, och därför kommer med i er förening?

– Nja, de flesta är över 25 år, många är över 30 – adoptionskriserna är nog över.

De flesta som kommer vill ha kul, att de alla är adopterade är en bonus, menar Simon och Carolin.

Varför vill ni bara ha vuxna med i er förening, och inte tonåringar?

VIA på FFIA:s årsmöte. Simon Nordangård och Carolin Anderson informerade och försökte värva nya medlemmar.

Vi ordnar den trygga adoptionsresan!

När du skall ut på ditt livs viktigaste resa, vet vi precis vad du behöver när det gäller planering och upplägg av den. Vi är väl bekanta med alla tänkbara frågor ni har i samband med resan. Givetvis har vi goda kontakter och förmånliga avtal med välrenommerade flygbolag till den destination som är aktuell för just Dig! Allt för en trygg helhetslösning.

Välkommen till oss
- Här får du kunskap, engagemang och eminent service!

Planerar du en återresa?

Vi har allt fler kontakter med familjer och adopterade som vill besöka sitt födelseland. Genom åren har vi byggt upp bra kontaktnät internationellt och skräddarsyr just din återresa.

Oavsett om du reser på egen hand eller om ni är flera som vill göra resan tillsammans, så hjälper vi dig.

Kontakta oss, så är du en bit på väg!

Kajsa Persson, Susanne Dal Molin, Caroline Wrethander, Anne Lorentzon

Tyghusgatan 2, 302 32 Halmstad Tel: 035 - 16 05 05
E-mail: adoption.halmstad@resebolaget.se, www.resebolaget.se

► – Det förenklar, är medlemmarna över 18 kan de ansvara för sig själva. Man behöver inte ta hänsyn till om några är minderåriga när man ordnar övernattningar och program.

Föreningens ändamål är att vara ett forum där vuxna internationellt adopterade kan mötas för att utbyta erfarenheter och kunskaper kring det speciella med att vara utländskt adopterad. Man vill också öka den kulturella förståelsen för de olika ursprungsländerna.

Föreningen ska vidare verka som ett stöd och en länk till ökad trygghet och självkänsla.

VIA vill även synliggöra och påverka inställningen till och kunskapen om adopterade.

VIA finns som grupp på Facebook, webbsida kommer inom kort.

Vill du gå med i VIA? Gå med via Facebook eller ta kontakt med carolinanderson@hotmail.com

Ing-Marie Söderberg

Nästa nummer: Äventyr i Indien med Annika Persson. Missa inte det!

Pune-gäng mötte Dipika

Den 9 maj, träffades ett gäng Pune-familjer hemma hos familjen Nilsson i Göteborg.

Anledningen var att vår kontakt i Pune, Indien, Dipika Maharaj Sing, var på besök i Göteborg i samband med FFIA:s 30-års jubileum. Dipika hade en önskan att få träffa sina "gamla" familjer, en önskan som var ömsesidig. Många av oss hade inte träffats på uppåt tio år så det var med stor glädje vi återknöt kontakterna. Vi hade alla en mycket givande eftermiddag.

Familjen Nilsson

I kö för att få träffa Martha

I samband med FFIA:s 30-årsjubileum tillbringade Martha del Castillo, vår kontaktperson i Colombia, drygt en vecka i Göteborg. Vi var många familjer som stod i kö för att få träffa Martha eller få henne att komma och bo hos oss någon dag.

Varför denna speciella kontakt kanske ni undrar? Jo, för att alla familjer som åker till Colombia för att bli familj med sitt barn får en kunglig behandling av Martha och ofta från hela hennes familj.

Det finns ingenting som inte Martha fixar eller löser under vistelsen i Colombia. Martha har en speciell relation till alla Colombiabarnen.

Därför blev det mycket uppskattat när vi ordnade en överraskningsfest för Martha dagen efter årsmötet. Vi var 13 familjer som anslöt till festen på en fritidsgård i Eklanda, söder om Göteborg.

För varje familj som klev in genom dörren blev Martha mer och mer rörd och tacksam för att vi arrangerat så att hon kunde träffa och krama så många av "sina" barn.

Vi åt buffé, fikade på glass och goda kakor men mest passade vi på att bara prata och umgås i tre timmar. För barnen hade vi ordnat en lekledare som såg till att det fanns lekar och material för barnen att roa sig med. Samtidigt är barnen väldigt bra på att roa sig själva.

Vi har de senaste tre åren arrangerat två Colombiaträffar så de flesta av barnen känner varann och leker ihop som om de umgås varje dag. Det är helt underbart att se, tycker jag.

Nu hoppas jag att alla Colombiafamiljer har anmält sig till Colombiaträffen som arrangeras i augusti!!

Sara Järpenberg

En av alla familjer Martha del Castillo träffade i Göteborg 8-9 maj var Paola, Mikael och Markus Larsson.

Den 20 mars anordnade Adoptivfamiljers förening Skåne Nordväst återigen ett seminarium om adoption och adoptivfamiljer. Den här gången handlade det om kontakter med sjukvården och språkutveckling.

I början av ett liv tillsammans

Vid föreläsningen ”I början av ett liv tillsammans... Att bli adoptivförälder – kontakter med sjukvården” berättade Kerstin Bergmark, samordnare och vårdutvecklare inom barnhälsovården i nordvästra Skåne, om den handbok som tagits fram som stöd för barnsköterskor i kontakt med adoptivbarn.

Många barnsköterskor träffar inte adoptivbarn så ofta, och tanken med handboken är att de ska ha en beredskap, men även ett stöd, för att kunna möta de behov ett adoptivbarn och en adoptivfamilj kan tänkas ha.

Samtidigt ska adoptivfamiljen känna att de blir omhändertagna på rätt sätt utifrån de behov familjen har. Kerstin berättade om bakgrunden till att handboken kommit till och belyste delar av innehållet. Exempel på innehåll i handboken är

- adoptionsprocessen
- första kontakten med familjen
- föräldragrupp
- hörsel
- motorisk utveckling
- språkutveckling
- förskolestart

Handboken har funnits i ungefär ett år och finns tillgänglig för sjukvårdspersonal på www.growing-people.se

Kerstin Bergmarks föredrag följdes av att Annika Persson, logoped, talade kring ett barns språkutveckling i allmänhet och sedan kring det som kan vara speciellt med adoptivbarnens språkutveckling i synnerhet.

Hon gav en bild av hur ett språk brukar delas in i olika nivåer och vad man ska lägga fokus på för att

stimulera ett barns språkutveckling. Annika poängterade att kommunikation är ett samspel mellan människor. Åhörarna gavs rådet att prata mycket med sitt barn.

Lika viktigt som att prata är att lyssna på barnet och att låta barnet ta plats i kommunikationen.

I vardagen ges många tillfällen till att samtala, diskutera och förmedla det vi ser, känner och hör. Att ge ord till den verklighet som barnet upplever var ett av de enkla tips Annika bjöd på.

Språket stimuleras också genom att kommunicera genom lek. Det är viktigt att fokusera på innehållet, inte formen. Dessutom gav Annika ett par tips på vilka signaler man som adoptivförälder ska vara vaksam över.

Eftermiddagens föreläsning i Helsing-

borg med Kerstin Bergmark och Annika Persson inleddes med att ordförande Maria Selway invigde Adoptivfamiljers förening Skåne Nordvästs nya hemsida: www.adoptivfamilj.se.

Föreningen är en lokal förening som funnits sedan hösten 2007. Lördagens föreläsning gav upphov till många frågor och erfarenhetsutbyte. Uppslutningen var stor och nya kontakter skapades.

Henrietta Godolakis
Sekreterare i Adoptivfamiljers förening
Skåne Nordväst
info@adoptivfamilj.se

Stor uppslutning. Föreläsningarna den 20 mars gav upphov till många frågor och erfarenhetsutbyte.

INDIEN

4-19 nov 2010

En resa i Indiens historia & nutid.
Storstäder, byar, natur & kultur.

Färdledare & guide:

Rolf Rybäck

Följ med på en oförglömlig resa
med komfort, omtanke och
upplevelser!

Delhi * Agra * Fatehpur Sikri *

Keoladeo och Ranthambore

Nationalparker * Jaipur *

Jodhpur * Pushkar *

Mumbai/Bombay

För bokning och info:

Rolf Rybäck 035-215747

TV-serie om barnlängtan

Jag heter Malena och jobbar på SVT i Göteborg med en kommande programserie om barnlängtan och de olika metoder som finns för att bli förälder (när det gamla vanliga inte vill funka).

Än så länge söker jag mest information men också kontakt med personer som eventuellt skulle kunna tänka sig att medverka i programmet.

Tanken är att programserien ska titta på möjligheterna med exempelvis IVF, insemination, surrogatmödraskap och adoption, men också våga ta upp svårigheter och problem som kan uppstå. Känsliga men viktiga saker, med andra ord.

Vem har råd/möjlighet att adoptera idag? Är blod tjockare än vatten? Det är exempel på några frågeställningar som vi kommer att ta upp i programserien.

Kan du tänka dig att dela med dig av tankar och erfarenheter kring, bland annat, detta så är jag idel öra.

Malena Nilsson Nyback
malena.nilsson@svt.se
0704-67 09 06

Seminarium om rötter

Är du adopterad från Sri Lanka, Indien, Bangladesh, Nepal, Bhutan, Pakistan eller Maldiverna eller ...

Vill du dela med dig av dina upplevelser och erfarenheter av mötet med familjen i ursprungslandet? ”SLadopterad”, föreningen för vuxna adopterade från Sri Lanka, planerar att hålla det årliga rötterseminariet lördagen den 7 augusti i Stockholm.

Syftet med seminariet är att adopterade själva ska få berätta om detta möte och möjliggöra ett erfarenhetsutbyte.

Skriv gärna ner dina upplevelser och erfarenheter. De texter som läses upp kommer sedan att sparas på SLadopterads hemsida, och fungera som en kunskapsbank för adopterade som funderar på att träffa familjen i ursprungslandet.

Texten tar förslagsvis upp följande:

- Varför eller vid vilken tidpunkt i ditt liv du bestämde dig för att träffa din familj i ursprungslandet
- Hur du gick tillväga för att komma i kontakt med dem
- Dina funderingar innan, under och efter mötet samt allt annat som du anser vara av värde.

Rötterseminariet riktar sig främst till adopterade och adoptivföräldrar. Intresseanmälan skickas till Daniel Cidreliu, Cidah789@hotmail.com

Om du är intresserad av att presentera din berättelse eller bara komma och lyssna, men bor utanför Stockholm, kan du bo på vandrarhem. Här är en länk för info om vandrarhem i Stockholm: www.vandrarhemstockholm.se/

Håll utkik på SLadopterads hemsida: <http://sladopterad.wordpress.com/> under juli efter hela seminarieprogrammet.

Barns språk

Jag har tre, nu vuxna, adoptivbarn och mitt yrke är specialpedagogik inom tal-läs-skrivsvårigheter. Jag har hela mitt yrkesliv arbetat i skolan.

Jag har skrivit en ”lathund” om barns språkutveckling. Om man använder den så får man en bra dokumentation på sitt barns språk. Titta gärna in på min hemsida www.brist.se där jag har lite annat om barn och språk också.

Ann-Kristin Jonson Moback

Möte med Kina-familjer

Familjer från Barnens vänner, Adoptionscentrum och FFIA samlades under lördagen den 22 maj på AC:s kansli för att möta den kinesiska delegationen.

På bilden syns Peder Krebs, Rebekah Krebs, Lotta Bjurel (AC:s kansli), Nina Krebs samt Kerstin Krebs.

KALENDARIUM

- **Lördag 7 augusti**
Seminarium om rötter för adopterade och adoptivföräldrar. Läs mer på sidan 18
- **1 oktober**
Manusstopp för Vi Adoptivfamiljer nr 3 2010

Medlemssekreterare
Kaisa Hammar
kaisa.hammar@ffia.se
tel 031-704 60 93

Medlemssidan

Återresa till Kina våren 2011

Tiden går fort och redan nu är det dags att undersöka intresset för och påbörja planeringsarbetet för en ca två veckor lång återresa till Kina runt påsken 2011.

Resan kommer att vara den tionde i ordningen sedan starten våren 2005 och planeras precis som tidigare i samarbete med Kinaresor.

På annan plats i tidningen kan ni läsa en artikel skriven av Kerstin Krebs som reste med på vårens återresa som FFIA:s representant. Kerstin berättar där i stora drag om resans upplägg och innehåll och trycker på vikten av att vara väl förberedd inför sin resa.

Kommande resa kommer att ha ett liknande upplägg som artikelns. Vi kommer precis som inför den resan inte att vända oss till familjer med barn från en specifik provins utan utforma resan utifrån familjernas önskemål om provins.

Intresserad av att följa med? För att gå vidare med vår planering vill vi gärna få in intresseanmälan senast den 30 september. Frågor besvaras av Kaisa Hammar, tel: 031-704 60 93 eller e-post kaisa.hammar@ffia.se

Ett tips inför den planerade återresan är att läsa broschyrerna "Resan tillbaka" - Att som adopterad besöka sitt ursprungsland" och "Vem är jag, vem vill jag vara"? Om adopterades ursprung och identitet. Broschyrerna kan beställas genom vår hemsida och kostar 40:-/st plus porto.

FFIA på Facebook

Adoption en fantastisk möjlighet

En grupp för oss som tycker Adoption är en fantastisk möjlighet för barn att få familj på och familj att få barn på. Välkommen att ansöka om medlem. Sidan blir vad vi gör den till!

Du kan gå in via FFIA:s webbsida.

www.ffia.se

Hanna spelar fotboll på hemmaplan

Hanna Isaksson, född i Jiangxi på internationella kvinnodagen 1997, spelade i slutet av april med sitt pojklag i en ungdomsfotbollscup i Beijing.

Hanna bor normalt i Uppsala men sedan tre år tillbaka vistas hela familjen i Bangkok där, mamma Karin arbetar. Hanna och lillasyster Hedda, nio år och från Hubei, går på en internationell skola.

Det är dåligt med tjejfotbollen i Thailand så Hanna spelar i ett kill-lag som enda tjej. Klubben heter Can UKick it. Hanna spelar mest back. I Beijing placerade sig laget trea i sin åldersgrupp, under 14 år.

Första Cup-dagen blev Hanna vald till bäste spelare i sitt lag.

Mellan spelningarna hann laget besöka muren, Förbjudna staden och förstas Beijings nya attraktion the Nest.

Vill passa på att hälsa till alla goda vänner som reste med oss till Jiangxi april 1998 och Hubei april 2002.

Internationellt fotbollslag. Hanna - enda tjejen - står i andra raden.

Karin Isaksson

Vietnamträff

Föreningen Vietnams Vänner är en landorganisation för dem som har adopterat från Vietnam. Den har i år sin traditionella sommarfest i Tylesand, Tylesand 28-29 augusti. Program med anknytning till vietnamesisk kultur håller på att planeras. Maila till info@vietnamsvanner.org för mer information om sommarträffen och medlemskap.

Anna Hedlund
ordf. Föreningen Vietnams
Vänner

Bilden är från 2008 då barnen fick lära sig lite om vietnamesisk kampsport

